Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

6. října 2015 *

„Hospodářská soutěž — Kartelové dohody — Trh s chlorečnanem sodným v EHP — Pozměňovací rozhodnutí zkracující zjištěnou délku účasti na kartelové dohodě — Výpočet výše pokuty — Promlčení — Článek 25 nařízení (ES) č. 1/2003“

Ve věci T-250/12,

Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, původně Uralita, SA, se sídlem v Madridu (Španělsko), zastoupená K. Struckmannem, advokátem, a G. Forwood, barrister,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené N. von Lingenem, R. Sauerem a J. Bourkem, poté M. Sauerem a J. Norris-Usher, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení čl. 1 odst. 2 a článku 2 rozhodnutí C (2012) 1965 final ze dne 27. března 2012, kterým se mění rozhodnutí C (2008) 2626 final ze dne 11. června 2008 v řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/38.695 – Chlorečnan sodný)

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení M. E. Martins Ribeiro, předsedkyně, S. Gervasoni a L. Madise (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kristensen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. listopadu 2014,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyně, Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, původně Uralita, SA, je společností založenou podle španělského práva. V roce 1992 založila společnost Aragonesas Industrias y Energía, SA. Do roku 1994 držela Uralita stoprocentní podíl v uvedené akciové společnosti.

* Jednací jazyk: angličtina.

V prosinci 1994 přesunula veškeré chemické aktivity této akciové společnosti do holdingové společnosti nazvané Energía y Industrias Aragonesas EIA, SA (dále jen „EIA“), kterou předtím vytvořila. V roce 2003 se v důsledku fúze sloučila s EIA a vlastnila znovu 100 % základního kapitálu téže akciové společnosti. Dne 2. června 2005 prodala společnosti Ercros Industrial, SAU (dále jen „Ercros“) dotčenou akciovou společnost, která se stala společností Aragonesas Industrias y Energía, SAU (dále jen „Aragonesas“).

2 Dne 28. března 2003 předložili zástupci společnosti EKA Chemicals AB (dále jen „EKA“), se sídlem ve Švédsku, žádost o ochranu před pokutami nebo alespoň snížení jejich výše na základě oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2002, C 45, s. 3; Zvl. vyd. 08/02, s. 155, dále jen „oznámení o spolupráci z roku 2002“), týkající se existence kartelové dohody v odvětví chlorečnanu sodného.

3 Dne 30. září 2003 přijala Komise Evropských společenství rozhodnutí, kterým společnosti EKA podmíněně prominula pokutu podle bodu 15 oznámení o spolupráci.

4 Dne 10. září 2004 zaslala Komise několika společnostem a zejména společnosti Aragonesas žádosti o informace podle čl. 18 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101 SFEU] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1). Ve dnech 3. a 9. prosince Aragonesas na tyto žádosti o informace odpověděla.

5 Mezi 13. listopadem 2006 a 11. dubnem 2008 zaslala Komise žádosti o informace podle čl. 18 odst. 2 nařízení č. 1/2003 několika společnostem, a zejména společnosti Aragonesas dne 13. listopadu 2006, 8. února 2007, dne 12. března 2007 a dne 11. dubna 2008, jakož i žalobkyni dne 8. února 2007, dne 20. dubna 2007 a dne 11. dubna 2008.

6 Dne 27. července 2007 vypracovala Komise oznámení námitek, které bylo určeno zejména společnosti Aragonesas a žalobkyni. Aragonesas a žalobkyně ve stanovené lhůtě předaly Komisi své vyjádření k tomuto oznámení námitek.

7 Dne 20. listopadu 2007 žalobkyně využila práva být ústně vyslechnuta Komisí.

8 Dne 11. června 2008 přijala Komise rozhodnutí C (2008) 2626 final ze dne 11. června 2008 v řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/38.695 – Chlorečnan sodný) (dále jen „rozhodnutí z roku 2008“). V tomto rozhodnutí měla za to, že se Aragonesas podílela na dotčených protisoutěžních jednáních v období od 16. prosince 1996 do 9. února 2000.

9 Zaprvé, pokud jde o žalobkyni, Komise se v podstatě v bodech 416 až 426 a 455 až 468 rozhodnutí z roku 2008 domnívala, že žalobkyně přímo, ale i nepřímo, prostřednictvím společnosti EIA, vykonávala rozhodující vliv na strategické rozhodování a celkovou obchodní politiku společnosti Aragonesas. Zadruhé Komise došla k závěru, že vzhledem k na jedné straně domněnce, podle které EIA vykonávala rozhodující vliv na společnost Aragonesas, jelikož vlastnila všechen její základní kapitál v době spáchání protiprávního jednání, a na druhé straně vzhledem k dalším faktorům uvedeným v rozhodnutí z roku 2008, EIA přinejmenším účinně vykonávala rozhodující vliv na jednání společnosti Aragonesas, takže jakožto entita, která se společností Aragonesas byla částí podniku, který spáchal protiprávní jednání, byla EIA odpovědná za protiprávní jednání uvedeného podniku. Proto vzhledem k tomu, že se EIA v roce 2003 sloučila s žalobkyní a žalobkyně se stala její právní a hospodářskou nástupkyní, měla Komise za to, že při téže příležitosti přešla odpovědnost společnosti EIA, pokud jde o protiprávní jednání dotčeného podniku, na žalobkyni.

10 V bodech 469 a 487 až 489 odůvodnění rozhodnutí z roku 2008 tudíž Komise považovala společnost Aragonesas a žalobkyni za společně a nerozdílně odpovědné za protiprávní jednání, kterého se první z nich dopouštěla mezi 16. prosincem 1996 a 9. únorem 2000.

11 Komise tedy došla v čl. 1 písm. g) a h) rozhodnutí z roku 2008 k závěru, že Aragonesas a žalobkyně porušily článek 101 SFEU a článek 53 Dohody o EHP tím, že se od 16. prosince 1996 do 9. února 2000 podílely na souboru dohod a jednání ve vzájemné shodě.

12 V článku 2 písm. f) rozhodnutí z roku 2008 Komise uložila společnosti Aragonesas a žalobkyni společně a nerozdílně pokutu ve výši 9 900 000 eur.

13 V článku 4 rozhodnutí z roku 2008 Komise vyjmenovala osoby, jimž je uvedené rozhodnutí určeno, mezi nimi byly Aragonesas a žalobkyně.

14 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 26. srpna 2008 podala Aragonesas žalobu na neplatnost rozhodnutí z roku 2008 v rozsahu, v němž se jí týkalo. Tato žaloba byla zapsána pod číslem věci T-348/08. Aragonesas v podstatě popřela, že se podílela na dotčených protisoutěžních jednáních v období od 16. prosince 1996 do 9. února 2000, a tím celkovou částku pokuty, která jí byla uložena.

15 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 26. srpna 2008 podala žalobkyně žalobu na neplatnost rozhodnutí z roku 2008 v rozsahu, v němž se jí týkalo. Tato žaloba byla zapsána pod číslem věci T-349/08. Žalobkyně v podstatě popřela rozhodnutí Komise, přičíst jí protiprávní jednání vytýkané společnosti Aragonesas a uložit jí pokutu společně a nerozdílně s uvedenou společností.

16 Dne 16. září 2008 žalobkyně předběžně zaplatila částku pokuty, která jí byla uložena společně a nerozdílně se společností Aragonesas v rozhodnutí z roku 2008.

17 V rozsudku ze dne 25. října 2011 Aragonesas Industrias y Energía v. Komise (T-348/08, Sb. rozh., dále jen „rozsudek Aragonesas“, EU:T:2011:621), Tribunál rozhodl takto:

„1) Článek 1 písm. g) rozhodnutí Komise C (2008) 2626 v konečném znění ze dne 11. června 2008 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/38.695 – Chlorečnan sodný) se zrušuje v rozsahu, v němž Komise Evropských společenství konstatovala protiprávní jednání společnosti [Aragonesas] v obdobích mezi 16. prosincem 1996 a 27. lednem 1998 a mezi 1. lednem 1999 a 9. únorem 2000.

2) Článek 2 písm. f) rozhodnutí C (2008) 2626 v konečném znění se zrušuje v rozsahu, v němž stanovuje výši pokuty na 9 900 000 eur.

3) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

[...]“

18 V bodě 247 rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), Tribunál rozhodl, že je třeba „první části prvního žalobního důvodu vyhovět jako částečně opodstatněné v rozsahu, v němž se Komise dopustila pochybení, když došla v [...] rozhodnutí [z roku 2008] k závěru, že se [Aragonesas] účastnila dotčeného protiprávního jednání mezi 16. prosincem 1996 a 27. lednem 1998 a dále mezi 1. lednem 1999 a 9. únorem 2000“.

19 V bodě 258 rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), Tribunál rozhodl, že je třeba s ohledem na závěry vyvozené v bodě 247 uvedeného rozsudku „vyhovět jako opodstatněné druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z toho, že se Komise dopustila nesprávného posouzení, pokud jde o stanovení doby trvání účasti žalobkyně na protiprávním jednání“.

20 V bodě 302 rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), Tribunál rozhodl, pokud jde o druhý žalobní důvod, že je třeba „částečně vyhovět druhému žalobnímu důvodu v rozsahu, v němž je nesprávně určena doba trvání protiprávního jednání žalobkyně, tak jak byla zohledněna Komisí při stanovení pokuty, která jí byla uložena“.

21 V bodě 303 rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), Tribunál rozhodl, že je třeba „částečně vyhovět návrhu na zrušení [...] rozhodnutí [z roku 2008] v rozsahu, v němž Komise dochází v článku 1 k závěru o účasti [společnosti Aragonesas] na protiprávním jednání mezi 16. prosincem 1996 a 27. lednem 1998 a mezi 1. lednem 1999 a 9. únorem 2000 a v článku 2 stanovuje výši pokuty na 9 900 000 eur“.

22 Konečně v bodě 307 rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), Tribunál zejména připomenul, že Komise měla povinnost vyvodit důsledky ze závěrů vycházejících z bodu 303 uvedeného rozsudku.

23 Rozsudkem ze dne 25. října 2011, Uralita v. Komise (T-349/08, dále jen „rozsudek Uralita“, EU:T:2011:622), Tribunál v plném rozsahu zamítl žalobu žalobkyně jako neopodstatněnou.

24 Dopisem ze dne 5. prosince 2011 informovala Komise žalobkyni a společnost Aragonesas o důsledcích, které zamýšlí vyvodit z rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621). Na tomto základě, pokud jde o společnost Aragonesas, Komise uvedla, že má v úmyslu navrhnout sboru komisařů, uložit jí pokutu v nové částce, v souladu s čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, pokud jde o období protiprávního jednání potvrzené v rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621). Pokud jde o žalobkyni, uvedla, že ačkoli v rozsudku Uralita, bod 23 výše (EU:T:2011:622), Tribunál zamítl žalobu v plném rozsahu, takže pokuta, která jí byla uložena v rozhodnutí z roku 2008 byla zachována, co se jí týče, zamýšlela navrhnout sboru komisařů na jedné straně změnit dobu trvání protiprávního jednání, na němž se podílela, aby se shodovala s dobou trvání protiprávního jednání konstatovaného vůči společnosti Aragonesas, a na druhé straně následně snížit částku pokuty uložené žalobkyni společně a nerozdílně se společností Aragonesas. Současně s dopisem ze dne 5. prosince 2011 Komise zaslala žalobkyni a společnosti Aragonesas žádost o informace, aby finalizovala svůj návrh sboru komisařů.

25 Dopisem ze dne 19. prosince 2011, v odpověď na dopis ze dne 5. prosince 2011, Aragonesas a žalobkyně Komisi oznámily, že ačkoli nesdílí její náhled, pokud jde o důsledky, jež mají být vyvozeny ohledně druhé uvedené společnosti z rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), odpověděly za účelem vrácení alespoň části částky pokuty, která jim byla uložena společně a nerozdílně v rozhodnutí z roku 2008, na žádost o informace. Tvrdily, že uvedený dopis nemá vliv na jejich právní postavení.

26 Dopisem ze dne 23. ledna 2012 zaprvé žalobkyně informovala Komisi, že v důsledku fúze se společností Ercros, přestala Aragonesas od 31. května 2010 existovat. Zadruhé uvedla, že ačkoli je Aragonesas nadále společně a nerozdílně odpovědnou za dotčené protiprávní jednání, pokud jde o období nezrušené Tribunálem v rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), v souladu s dohodou o koupi akcií, kterou podepsala se společností Ercros, vzala jen na sebe hospodářskou odpovědnost za zaplacení každé pokuty, která by byla uložena na základě pozměňovacího rozhodnutí, zohledňujícího uvedený rozsudek, jakož i rozsudek Uralita, bod 23 výše (EU:T:2011:622). V uvedeném dopise sdělila zejména toto:

„[…] Uralita tak bez výhrady uznává svou odpovědnost za protiprávní jednání za období od 28. ledna 1998 do 31. prosince 1998, v rámci řízení vedeného Komisí ve věci 38.695 – Chlorečnan sodný.

Vzhledem k předcházejícímu a s ohledem na svůj zájem, aby bylo přijato pozměňovací rozhodnutí a aby jí byla co nejdříve vrácena předběžně zaplacená pokuta, Uralita uvádí svůj souhlas se skutečností […] aby byla činěna jedinou odpovědnou za zaplacení jakékoliv pokuty určené v takovém rozhodnutí za období protiprávního jednání stanovené v rozsudku [Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621)], totiž období od 28. ledna 1998 do 31. prosince 1998, a […] aby každé pozměňovací rozhodnutí mohlo být určeno výlučně jí, aniž by se jevil nezbytným jakýkoli jiný procesní akt, nežli dopis ze dne 5. prosince 2011 obsahující vylíčení skutečností.“

27 Dne 27. března 2012 přijala Komise rozhodnutí C (2012) 1965 final, kterým se mění rozhodnutí C (2008) 2626 final ze dne 11. června 2008 v řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/38.695 – Chlorečnan sodný) (dále jen „napadené rozhodnutí“). Na základě napadeného rozhodnutí Komise, s připomenutím skutečností předcházejících sporu a zejména zamítnutí ze strany Tribunálu, v rozsudku Uralita, bod 23 výše (EU:T:2011:622), v plném rozsahu žaloby žalobkyně proti rozhodnutí z roku 2008, měla za to, že pokuta ve výši 9 900 000 eur, jež jí byla uložena, zůstala zachována. Nicméně v bodech 8 a 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla toto:

„(8) Ačkoli Tribunál zamítl žalobu společnosti Uralita na neplatnost proti rozhodnutí [z roku 2008], Komise přesto, s ohledem na rozhodnutí o částečném zrušení obsažené v rozsudku Aragonesas [bod 17 výše (EU:T:2011:621)], považuje za vhodné zkrátit dobu trvání protiprávního jednání v případě společnosti Uralita, aby byla uzpůsobena době trvání protiprávního jednání konstatované v[e výše uvedeném] rozsudku Aragonesas, totiž od 28. ledna 1998 do 31. prosince 1998.

(9) Mimoto, s ohledem na zvláštní okolnosti věci, a zejména prohlášení společnosti Uralita obsažená v jejím dopise ze dne 23. ledna 2012 […] a s ohledem na skutečnost, že Uralita již předběžně Komisi zaplatila celou částku pokuty [uložené v rozhodnutí z roku 2008,] ve lhůtách stanovených tímto rozhodnutím, se Komise rozhodla rozhodnutí změnit v rozsahu, v němž bylo přijato a oznámeno společnosti Uralita, a to

a) zkrácením délky účasti na protiprávním jednání, aby odpovídala období od 28. ledna 1998 do 31. prosince 1998; a

b) stanovením, na základě čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, pokuty, která odpovídá tomuto změněnému období protiprávního jednání, a za jejíž zaplacení bude Uralita činěna odpovědnou.“

28 Pokud jde o výpočet nové částky pokuty uložené žalobkyni, Komise použila stejné parametry, které byly použity v rozhodnutí z roku 2008, s výjimkou násobícího koeficientu týkajícího se doby trvání, který byl stanoven na 0,91, aby odpovídal kratší době protiprávního jednání.

29 Ve věci úroků z částky pokuty 9 900 000 eur uložené v rozhodnutí z roku 2008, měla Komise po jejím předběžném zaplacení žalobkyní, v bodě 11 odůvodnění napadeného rozhodnutí, za to, že „vzhledem k tomu, že Tribunál potvrdil účast [žalobkyně] na protiprávním jednání v období od 28. ledna 1998 do 31. prosince 1998, patří úroky z pokuty, která má být podle tohoto rozhodnutí uložena, […] Komisi a Komise si je proto ponechá“.

30 Výroková část napadeného rozhodnutí zní takto:

„Článek 1

Rozhodnutí z roku 2008 se mění takto:

1) V článku 1 se písmeno h) nahrazuje tímto:

‚h) Uralita SA od 28. ledna 1998 do 31. prosince 1998.‘

2) V článku 2 odst. 1 se písmeno f) nahrazuje tímto:

‚f) Uralita SA: 4 231 000 eur.‘

Článek 2

Úroky z částky 4 231 000 eur, která byla zaplacena dne 16. září 2008, připadají Komisi.

Článek 3

Toto rozhodnutí je určeno společnostem:

Uralita […]“

31 Dne 3. dubna 2012 Komise žalobkyni vrátila částku ve výši 5 981 569 eur. Tato částka byla vypočtena jako rozdíl mezi pokutou ve výši 9 900 000 eur, uloženou v rozhodnutí z roku 2008 (dále jen „původní pokuta“), a pokutou ve výši 4 231 000 eur, uloženou v napadeném rozhodnutí, a navýšena o úroky použitelné na tento rozdíl od předběžného zaplacení původní pokuty.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

32 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 5. června 2012 žalobkyně podala projednávanou žalobu.

33 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil čl. 1 odst. 2 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž jí ukládá pokutu ve výši 4 231 000 eur;

— zrušil článek 2 napadeného rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

34 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

35 Na podporu žaloby vznáší žalobkyně dva žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003. Druhý žalobní důvod vychází z porušení článku 266 SFEU.

36 Komise zpochybňuje opodstatněnost obou žalobních důvodů vznesených žalobkyní. Úvodem v podstatě tvrdí, že žaloba v rozsahu, v němž je založena na prvním žalobním důvodu, je nepřípustná z důvodu, že žalobkyně údajně nemá zájem na zrušení napadeného rozhodnutí.

K přípustnosti

37 Komise popírá přípustnost „žaloby podané [žalobkyní], pokud jde o první žalobní důvod“. V tomto ohledu v první řadě uvádí, že zaprvé ve věci, ve které byl vydán rozsudek Uralita, bod 23 výše (EU:T:2011:622), žalobkyně ani nevznesla žalobní důvod vycházející z porušení čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003 ani nezpochybnila délku účasti společnosti Aragonesas na dotčeném protiprávním jednání, a že zadruhé v důsledku rozsudku Uralita, bod 23 výše (EU:T:2011:622), vzhledem k nepodání kasačního opravného prostředku proti uvedenému rozsudku, se rozhodnutí z roku 2008 stalo pravomocným vůči žalobkyni, v rozsahu, v němž jí uložilo pokutu ve výši de 9 900 000 eur. Komise dodává, že vzhledem k judikatuře neměla povinnost poskytnout žalobkyni prospěch z částečného

zrušení rozhodnutí z roku 2008 vyhlášeného v rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621). Proto vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí nenahrazuje, nýbrž pouze mění rozhodnutí z roku 2008, je na jedné straně žalobní důvod vycházející z porušení čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003 opožděný, a tedy nepřípustný, na druhé straně i za předpokladu, že by napadené rozhodnutí bylo zrušeno, by žalobkyně z jeho zrušení neměla žádný prospěch, protože by se obnovilo rozhodnutí z roku 2008, takže by jí byla uložena pokuta ve vyšší částce, než jí byla uložena v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně tak nemá právní zájem na podání žaloby proti napadenému rozhodnutí.

38 V druhé řadě Komise tvrdí, že zaprvé žalobkyně dopisem ze dne 19. prosince 2011 výslovně vyjádřila na jedné straně svůj souhlas se skutečností, že je činěna jedinou osobou odpovědnou za zaplacení pokuty, která jí může být uložena z důvodu období od 28. ledna do 31. prosince 1998, a na druhé straně svůj zájem na tom, aby bylo rozhodnutí měnící rozhodnutí z roku 2008 přijato co nejdříve, a že zadruhé žalobkyně netvrdila porušení čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003 během správního řízení týkajícího se napadeného rozhodnutí. Žalobkyně proto nyní nemůže legitimně tvrdit, že má zájem na tom, aby bylo pozměňovací rozhodnutí zrušeno.

39 Žalobkyně uvádí, že má na jedné straně v podstatě vzhledem k předmětu žaloby, totiž návrhu na částečné zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž jí ukládá pokutu ve výši 4 231 000 eur, a na druhé straně vzhledem k právním účinkům rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621) na ni, právní zájem na podání žaloby proti uvedenému napadenému rozhodnutí. Tento zájem nemůže být zpochybněn, pokud jde o její prohlášení uvedená v dopise ze dne 23. ledna 2012.

40 Úvodem je třeba uvést, že v odpovědi na otázku položenou Tribunálem na jednání, kterou ji Tribunál vyzval k upřesnění rozsahu vznesené výhrady týkající se nepřípustnosti, Komise uvedla, že se uvedená výhrada týká prvního žalobního důvodu. Námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí je proto třeba zkoumat podle tohoto upřesnění.

41 V tomto ohledu, pokud jde o přípustnost žaloby na neplatnost, podle ustálené judikatury je taková žaloba podaná fyzickou nebo právnickou osobou přípustná pouze v případě, že žalobce má zájem na zrušení napadeného aktu. Předpokladem takového zájmu je, že zrušení tohoto aktu může ve svém výsledku přinést prospěch straně, která žalobu na neplatnost podala (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. července 2000, Parlament v. Richard, C-174/99 P, Recueil, EU:C:2000:412, bod 33; ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, C-97/08 P, Sb. rozh. EU:C:2009:536, bod 33 a citovaná judikatura, a rozsudek ze dne 28. září 2004, MCI v. Komise, T-310/00, Sb. rozh., EU:T:2004:275, bod 44 a citovaná judikatura).

42 V projednávané věci je třeba uvést, že Komise v podstatě tvrdí, že žalobkyně nemá zájem na dosažení zrušení čl. 1 odst. 2 napadeného rozhodnutí na základě prvního žalobního důvodu, vycházejícího z porušení čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003. Proto je třeba námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí proti prvnímu žalobnímu důvodu zkoumat ve světle výše uvedené judikatury.

43 Zejména je zaprvé třeba uvést, že Komise přijetím napadeného rozhodnutí rozhodla změnit rozhodnutí z roku 2008, aby žalobkyni umožnila mít prospěch z účinků rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), jak vyplývá z bodu 8 a 9 odůvodnění tohoto rozhodnutí. Z tohoto důvodu rozhodla na jedné straně, v čl. 1 odst. 1 napadeného rozhodnutí, o zkrácení doby trvání protiprávního jednání vytýkané žalobkyni v rozhodnutí z roku 2008, aby se tato doba shodovala s dobou trvání protiprávního jednání konstatovanou v rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), jak vyplývá z bodu 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a na druhé straně v čl. 1 odst. 2 napadeného rozhodnutí o snížení výše pokuty uložené žalobkyni v rozhodnutí z roku 2008, aby odpovídala nové době trvání protiprávního jednání, jak vyplývá z devátého bodu písm. b) odůvodnění napadeného rozhodnutí.

44 Zadruhé z konstatování uvedeného v bodě 43 výše vyplývá, že napadené rozhodnutí, jež bylo určeno žalobkyni, nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení, jelikož je jí na jedné straně vytýkáno, že se během nové doby trvání účastnila protiprávního jednání dotčeného v rozhodnutí z roku 2008, a na

druhé straně se jí ukládá pokuta v nové výši ve srovnání s výší pokuty uložené v rozhodnutí z roku 2008. Na základě prvního žalobního důvodu se žalobkyně snaží dosáhnout zrušení čl. 1 odst. 2 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž jí Komise uložila pokutu po uplynutí promlčecí lhůty stanovené v čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003. Žalobkyně v žádném případě nepopírá legalitu čl. 1 odst. 1 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž určuje dobu trvání protiprávního jednání, které je jí nyní vytýkáno.

45 Zatřetí je nesporné, že protiprávní jednání dotčené v projednávané věci je jediným a trvajícím protiprávním jednáním. Proto v souladu s ustanoveními čl. 25 odst. 2 druhé věty nařízení č. 1/2003 začala promlčecí lhůta, stanovená v čl. 25 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení, běžet dnem, kdy bylo protiprávní jednání ukončeno. V projednávaném případě, ačkoli období protiprávního jednání vytýkaného žalobkyni v rozhodnutí z roku 2008 skončilo dne 9. února 2000, z napadeného rozhodnutí vyplývá, že nové období protiprávního jednání vytýkaného žalobkyni v uvedeném rozhodnutí skončilo dříve, totiž dne 31. prosince 1998, jak účastnice řízení uznaly v odpovědi na otázku položenou Tribunálem na jednání.

46 Proto, jelikož Komise změnou doby trvání protiprávního jednání původně vytýkané žalobkyni v rozhodnutí z roku 2008, stanovila nové datum, od kterého začíná běžet promlčecí lhůta, stanovená v čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003, nesprávně žalobkyni vytýká, že na podporu žaloby na neplatnost vznesla první žalobní důvod, vycházející z porušení uvedeného článku, ačkoli ho žalobkyně nevznesla ve věci, ve které byl vydán rozsudek Uralita, bod 23 výše (EU:T:2011:622).

47 Začtvrté nemůže obstát argument Komise, podle kterého, i kdyby bylo napadené rozhodnutí zrušeno, znamenalo by to, že jelikož rozhodnutí z roku 2008 nabylo vůči žalobkyni právní moci, zůstal by jeho čl. 2 písm. f) v platnosti v rozsahu, v němž ukládá pokutu ve výši 9 900 000 eur, takže by žalobkyně neměla prospěch z takového zrušení. Přestože není třeba rozhodnout o otázce, zda Komise měla povinnost poskytnout žalobkyni prospěch z účinků rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), jak bylo konstatováno v bodě 43 výše, z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se Komise rozhodla zkrátit dobu trvání protiprávního jednání vytýkaného žalobkyni v rozhodnutí z roku 2008.

48 Proto za předpokladu, že by Tribunál žalobě vyhověl na základě prvního žalobního důvodu, jelikož uvedený důvod směřuje pouze proti čl. 1 odst. 2 napadeného rozhodnutí, bylo by tedy zrušeno částečně, pouze v rozsahu, v němž stanoví novou částku pokuty uložené žalobkyni v rozhodnutí z roku 2008, a nikoli v rozsahu, v němž stanoví novou dobu trvání protiprávního jednání vytýkaného žalobkyni, dobu, vzhledem k níž se posuzuje promlčení pravomoci Komise uložit pokutu. V důsledku toho není třeba za účelem posouzení přípustnosti prvního žalobního důvodu předpokládat, že by měl rozsudek částečně zrušující napadené rozhodnutí založený na prvním žalobním důvodu za následek obnovení částky pokuty uložené žalobkyni v rozhodnutí z roku 2008 vzhledem k povinnosti Komise přijmout opatření, která vyplývají z daného rozsudku, v souladu s článkem 266 SFEU, pokud jde zejména o její pravomoc uložit pokutu žalobkyni, vzhledem k nové době trvání protiprávního jednání určené v čl. 1 odst. 1 napadeného rozhodnutí (viz rozsudek CAS Succhi di Frutta v. Komise, T-191/96 a T-106/97, Recueil, EU:T:1999:256, bod 62 a citovaná judikatura).

49 Z toho vyplývá, že by částečné zrušení napadeného rozhodnutí na základě prvního žalobního důvodu poskytovalo žalobkyni prospěch ve smyslu judikatury citované v bodě 41 výše. Je tedy třeba mít za to, že první žalobní důvod je přípustný.

50 Tento závěr nemůže být změněn z důvodu argumentu Komise, podle kterého žalobkyně dopisem ze dne 19. prosince 2011 výslovně uvedla svůj souhlas se skutečností, že je činěna jedinou osobou odpovědnou za zaplacení pokuty, která jí může být uložena v rozhodnutí měnícím rozhodnutí z roku 2008, na základě nového zjištěného období protiprávního jednání. Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, totiž ze znění dopisu ze dne 19. prosince 2011 nevyplývá, že v něm žalobkyně takový souhlas vyjádřila.

V uvedeném dopise žalobkyně vyjadřuje připomínky stran důsledků, které Komise zamýšlela vyvodit z rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), a Uralita, bod 23 výše (EU:T:2011:622), zejména pokud jde o nahrazení alespoň části částky původní pokuty, které určila.

51 Naproti tomu je třeba konstatovat, že v dopise ze dne 23. ledna 2012 žalobkyně informovala Komisi, že bere jen na sebe hospodářskou odpovědnost za zaplacení každé pokuty, která by jí byla uložena na základě rozhodnutí pozměňujícího rozhodnutí z roku 2008, v důsledku zaprvé rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), a zadruhé rozsudku Uralita, bod 23 výše (EU:T:2011:622).

52 Podle judikatury skutečnost, že podnik během správního řízení před Komisí výslovně či konkludentně přizná určité skutkové nebo právní okolnosti, může sice představovat doplňující důkaz při posuzování opodstatněnosti žaloby podané k soudu, ale nemůže omezit samotný výkon práva podat žalobu k Tribunálu, jež každé fyzické či právnické osobě přiznává čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU. Bez výslovně stanoveného právního základu sledujícího tento účel porušuje takovéto omezení základní zásady legality a dodržování práva na obhajobu. Ostatně je třeba uvést, že právo na účinný procesní prostředek a spravedlivý proces je zaručeno článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie, která má podle čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce Smlouvy o EU stejnou právní sílu jako Smlouvy. Podle čl. 52 odst. 1 této Listiny musí být každé omezení výkonu práv a svobod, které jsou jí uznány, stanoveno zákonem (rozsudek ze dne 1. července 2010, Knauf Gips v. Komise, C-407/08 P, Sb. rozh., EU:C:2010:389, body 90 a 91).

53 Ostatně je třeba konstatovat, že skutečnost, že žalobkyně v dopise ze dne 23. ledna 2012 informovala Komisi, že bere na sebe hospodářskou odpovědnost za zaplacení pokuty, která by jí byla uložena na základě dotčeného protiprávního jednání, nemůže být vykládána v tom smyslu, že se vzdala uplatnění ustanovení čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003, pokud jde o případné promlčení pravomoci Komise uložit jí takovou pokutu. Ze znění uvedeného dopisu totiž pouze vyplývá, že žalobkyně uznala, že sama nese odpovědnost za zaplacení případné pokuty uložené Komisí.

54 Mimoto je třeba konstatovat, že žalobkyně v dopise ze dne 19. prosince 2011 výslovně uvedla, že uvedený dopis nemá vliv na její právní postavení.

55 Proto ani znění dopisu ze dne 19. prosince 2011 ani znění dopisu ze dne 23. ledna 2012 žalobkyni nebrání v popření přípustnosti prvního žalobního důvodu.

56 Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám je třeba zamítnou námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí proti prvnímu žalobnímu důvodu jako neopodstatněnou, a tudíž pokračovat ve zkoumání projednávaného případu ve věci samé.

K věci samé

57 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně Komisi vytýká na jedné straně, že porušila čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003 tím, že jí uložila novou pokutu po uplynutí promlčecí lhůty stanovené uvedeným článkem, a na druhé straně, že se dopustila nesprávného právního posouzení tím, že v článku 2 napadeného rozhodnutí rozhodla zachovat úroky, od předběžného zaplacení původní pokuty žalobkyní, vycházející z části této pokuty rovnající se nové výši pokuty stanovené v čl. 1 odst. 2 uvedeného rozhodnutí.

58 Konkrétně zaprvé žalobkyně uvádí, že na základě čl. 1 odst. 1 napadeného rozhodnutí Komise zkrátila období protiprávního jednání vůči společnosti Uralita, takže uvedené období odpovídá období stanovenému Tribunálem v rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), totiž od 28. ledna do 31. prosince 1998.

59 Vzhledem k tomu, že dotčené protiprávní jednání bylo označeno za trvající protiprávní jednání, začala podle ustanovení čl. 25 odst. 2 nařízení č. 1/2003 pětiletá promlčecí lhůta běžet od 31. prosince 1998.

60 Dále žádost společnosti EKA o shovívavost ze dne 28. března 2003, jakož i rozhodnutí Komise ze dne 30. září 2003 poskytnout jí v souladu s odstavcem 15 oznámení o spolupráci z roku 2002 podmíněnou ochranu před pokutami údajně nepředstavují události, které mohou přerušit promlčecí lhůtu podle ustanovení čl. 25 odst. 3 nařízení č. 1/2003. Ostatně žalobkyně uvádí, že z rozhodovací praxe Komise na základě uvedeného oznámení vyplývá, že Komise za akt, který přerušuje běh promlčecí lhůty, považuje první žádost o informace. V bodě 492 odůvodnění rozhodnutí z roku 2008 Komise za událost, která může přerušit lhůtu v dotčené věci, považovala první žádost o informace, podanou dne 10. září 2004. Tato rozhodovací praxe údajně Komisi brání uplatnit nyní jiný druh aktu, jako je rozhodnutí poskytnout podmíněnou ochranu před pokutami jako akt, který přerušuje běh promlčecí lhůty.

61 Konečně při absenci jakékoli jiné události přerušující promlčecí lhůtu uplynula podle žalobkyně promlčecí lhůta stanovená v čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003 dne 31. prosince 2003.

62 V důsledku toho se žalobkyně domnívá, že Komise tím, že jí v čl. 1 odst. 2 napadeného rozhodnutí uložila pokutu z titulu doby trvání protiprávního jednání uvedeného v čl. 1 odst. 1 uvedeného rozhodnutí, porušila čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003.

63 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že jelikož právo Komise uložit žalobkyni novou pokutu v napadeném rozhodnutí bylo promlčeno, nemohla legálně v článku 2 uvedeného rozhodnutí zachovat úroky, od předběžného zaplacení původní pokuty, vycházející z části této původní pokuty rovnající se nové výši pokuty stanovené v čl. 1 odst. 2 uvedeného rozhodnutí, totiž 4 231 000 eur.

64 Zatřetí v replice nejdříve žalobkyně uvádí, že k tomu, aby bylo možno rozhodnout o otázce, zda na základě ustanovení článku 25 nařízení č. 1/2003 bylo právo Komise uložit žalobkyni novou pokutu v napadeném rozhodnutí promlčeno, a tudíž zda byla oprávněna zachovat úroky od předběžného zaplacení původní pokuty vycházející z části této pokuty rovnající se nové výši pokuty stanovené v čl. 1 odst. 2 napadeného rozhodnutí, je třeba určit, zda částečné zrušení rozhodnutí z roku 2008 v rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), vytvořilo účinky, pokud jde o ni. V tomto ohledu uvádí, že v rozsahu, v němž byla činěna společně a nerozdílně odpovědnou za dotčené protiprávní jednání, které vyplývá pouze z protiprávního jednání společnosti Aragonesas, pouze z důvodu určujícího vlivu, který vykonávala na posledně uvedenou společnost a ze vstupu do práv a povinností společnosti EIA, částečné zrušení rozhodnutí z roku 2008 v rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), vytvořilo, pokud jde o ni, účinky. Proto by měla mít prospěch z případného promlčení jediné pokuty uložené společně a nerozdílně vůči ní a společnosti Aragonesas.

65 Dále má žalobkyně za to, že jelikož v rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621) Tribunál zrušil celou výši pokuty, která jí byla uložena v rozhodnutí z roku 2008 společně a nerozdílně se společností Aragonesas, uložila jí Komise v napadeném rozhodnutí novou pokutu. Napadené rozhodnutí tudíž podléhá všem pravidlům týkajícím se promlčení, jak jsou stanovena v článku 25 nařízení č. 1/2003.

66 Konečně, i kdyby byla promlčecí lhůta přerušena ode dne přijetí rozhodnutí Komise ze dne 30. září 2003 poskytnout společnosti EKA podmíněnou ochranu před pokutami, a to vše při zohlednění přerušení promlčecí lhůty stanovené v čl. 25 odst. 6 nařízení č. 1/2003, došlo by k uložení pokuty stanovené v napadeném rozhodnutí po uplynutí maximální desetileté promlčecí lhůty, upravené v čl. 25 odst. 5 téhož nařízení.

67 Komise popírá veškeré argumenty uvedené na podporu prvního žalobního důvodu.

68 Úvodem Tribunál konstatuje, že první žalobní důvod spočívá na dvou výhradách, přičemž obě vycházejí z nesprávného právního posouzení. Pokud jde o druhou výhradu, z žaloby vyplývá, že žalobkyně neurčila právní pravidlo, které podle ní bylo porušeno Komisí, když v článku 2 napadeného rozhodnutí rozhodla zachovat úroky plynoucí od předběžného zaplacení původní pokuty vycházející z částí této pokuty rovnající se nové výši pokuty stanovené v čl. 1 odst. 2 uvedeného rozhodnutí.

69 Nicméně je třeba nejprve uvést, že v rámci druhého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Komise porušila článek 266 SFEU v podstatě tím, že jelikož v článku 2 napadeného rozhodnutí rozhodla zachovat částku nové pokuty, která jí byla uložena, jakož i úroky vycházející z uvedené částky plynoucí od předběžného zaplacení původní pokuty nevyvodila všechny důsledky z rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621).

70 V odpovědi na otázku položenou Tribunálem na jednání týkající se dosahu druhého žalobního důvodu žalobkyně uznala, jak to bylo zaneseno do protokolu z jednání, že se článek 2 napadeného rozhodnutí týká pouze úroků vycházejících z nové částky pokuty stanovené v čl. 1 odst. 2 uvedeného rozhodnutí. Druhý důvod tudíž musí být vykládán v tom smyslu, že žalobkyně popírá pouze rozhodnutí Komise, uvedené v článku 2 napadeného rozhodnutí, zachovat úroky plynoucí od předběžného zaplacení původní pokuty a vycházející z částí této pokuty rovnající se nové výši pokuty stanovené v čl. 1 odst. 2 uvedeného rozhodnutí.

71 Vzhledem k předcházejícím úvahám je třeba konstatovat, že druhá výhrada uvedená na podporu prvního žalobního důvodu je shodná s důvody uvedenými žalobkyní na podporu druhého žalobního důvodu, vycházejícího z porušení článku 266 SFEU. Proto je nejprve třeba vyložit druhou výhradu prvního žalobního důvodu ve světle druhého žalobního důvodu a na tomto základě mít za to, že podle uvedené výhrady žalobkyně tvrdí porušení článku 266 SFEU. Dále vzhledem k totožnosti předmětu druhé výhrady prvního žalobního důvodu a druhého žalobního důvodu v rozsahu, v němž oba navrhují, aby bylo konstatováno porušení článku 266 SFEU, je třeba zkoumat je společně. Konečně z formulace prvního žalobního důvodu v podstatě vyplývá, že druhá část uvedeného žalobního důvodu je založena na konstatování opodstatněnosti první části. Pouze v rozsahu, v němž podle žalobkyně bylo právo Komise uložit žalobkyni novou pokutu v napadeném rozhodnutí promlčeno, byly totiž úroky plynoucí od předběžného zaplacení původní pokuty a vycházející z části této pokuty rovnající se nové výši pokuty stanovené v čl. 1 odst. 2 napadeného rozhodnutí Komisí zachovány protiprávně. Proto je třeba se domnívat, že jak druhý žalobní důvod, tak druhá výhrada prvního žalobního důvodu jsou založeny na stejném titulu, na předchozím konstatování opodstatněnosti první části prvního žalobního důvodu vyjádřeném Tribunálem.

72 Pokud jde o první výhradu prvního žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003 je třeba poznamenat, že v podstatě směřuje k tomu, aby Tribunál konstatoval, že právo Komise uložit žalobkyni pokutu bylo promlčeno.

73 Zaprvé je třeba uvést, že první část prvního žalobního důvodu je založena na premise, podle které Tribunál v rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), v plném rozsahu zrušil čl. 2 písm. f) rozhodnutí z roku 2008, takže v napadeném rozhodnutí Komise přijala nové rozhodnutí o uložení pokuty žalobkyni.

74 Tento předpoklad se ukazuje být chybným. Ze znění bodu 2 výroku rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), totiž výslovně vyplývá, že Tribunál zrušil čl. 2 písm. f) rozhodnutí z roku 2008 „v rozsahu, v němž stanovuje výši pokuty na 9 900 000 eur“. Zrušení uvedeného článku rozhodnutí z roku 2008 je tak užitím výrazu „v rozsahu, v němž“ částečné, jelikož vymezuje pouze částku stanovené pokuty a netýká se rozhodnutí Komise uložit pokutu.

75 Tento výklad čl. 2 písm. f) rozhodnutí z roku 2008 je podpořen důvody rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), které jsou obsaženy v bodech 247, 258, 302 a 303 uvedeného rozsudku, jak jsou citovány v bodech 18 až 21 výše.

76 V důsledku toho jak z výroku, tak odůvodnění rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), vyplývá, že Tribunál zrušil čl. 2 písm. f) rozhodnutí z roku 2008 pouze v rozsahu, v jakém v něm Komise stanovila výši pokuty. Tribunál v žádném případě nezrušil uvedený článek v rozsahu, v němž Komise na základě ustanovení čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 rozhodla uložit společně a nerozdílně pokutu společnosti Aragonesas a žalobkyni.

77 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Komise v napadeném rozhodnutí nepřijala nové rozhodnutí uložit jí pokutu. Uvedené rozhodnutí totiž mělo za účel a výsledek částečně zachovat pokutu původně uloženou žalobkyni v rozhodnutí z roku 2008, v dané věci 4 231 000 eur, totiž částku uvedenou v čl. 1 bodu 1 písm. f) napadeného rozhodnutí. Proto je třeba pro posouzení opodstatněnosti první části prvního žalobního důvodu, vycházející z promlčení pravomoci Komise uložit žalobkyni pokutu, zohlednit datum, ke kterému Komise rozhodla pokutu žalobkyni uložit, totiž datum rozhodnutí z roku 2008, tedy 11. červen 2008, a nikoli datum napadeného rozhodnutí, které mělo za cíl poskytnout žalobkyni prospěch z účinků rozsudku Aragonesas, bod 17 výše (EU:T:2011:621), jak z něho vyplývá.

78 Zadruhé, pokud jde o promlčecí lhůtu stanovenou v čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003, je třeba připomenout, že podle uvedeného článku, ve spojení s čl. 23 odst. 2 písm. a) téhož nařízení, je pravomoc Komise ukládat pokuty podnikům, pokud se úmyslně nebo z nedbalosti dopouštějí jednání v rozporu s čl. 101 SFEU, omezena pětiletou promlčecí lhůtou.

79 Podle čl. 25 odst. 2 nařízení č. 1/2003 začíná lhůta pro promlčení běžet dnem, kdy došlo k protiprávnímu jednání. Téže ustanovení však uvádí, že v případě trvajícího nebo opakovaného protiprávního jednání začíná lhůta běžet dnem, kdy bylo ukončeno.

80 Článek 25 odst. 3 písm. a) nařízení č. 1/2003 stanoví, že každý úkon učiněný Komisí nebo orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu za účelem šetření nebo postupu souvisejícího s protiprávním jednáním, totiž mimo jiné písemná žádost Komise o informace, přerušuje promlčecí lhůtu, přičemž toto přerušení nabývá účinnosti dnem, kdy je akt oznámen alespoň jednomu podniku nebo jednomu sdružení podniků, který se na protiprávním jednání podílel.

81 Podle čl. 25 odst. 4 nařízení č. 1/2003 se přerušení promlčecí lhůty vztahuje na „všechny“ podniky nebo sdružení podniků, které se na protiprávním jednání podílely (rozsudek ze dne 27. června 2012, Bolloré v. Komise, T-372/10, Sb. rozh., EU:T:2012:325, bod 201).

82 Článek 25 odst. 5 první věta nařízení č. 1/2003 stanoví, že po každém přerušení běží promlčecí lhůta znovu.

83 V projednávané věci je zaprvé mezi účastnicemi řízení nesporné, že dotčené protiprávní jednání je jediným a trvajícím protiprávním jednáním. Proto v souladu s ustanoveními čl. 25 odst. 2 druhé věty nařízení č. 1/2003 začala promlčecí lhůta stanovená v čl. 25 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení běžet „dnem, kdy bylo ukončeno [protiprávní jednání]“, tedy, jak bylo konstatováno v bodě 45 výše, 31. prosince 1998. Při neexistenci aktu, který přerušuje běh promlčecí lhůty, musela pětiletá promlčecí lhůta, uvedená v čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003 v zásadě uplynout 31. prosince 2003.

84 Zadruhé je třeba zkoumat, zda pětiletá promlčecí lhůta stanovená v čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003 byla přerušena před 31. prosincem 2003 aktem Komise ve smyslu čl. 25 odst. 3 téhož nařízení, jak tvrdí Komise.

85 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury z ustanovení čl. 25 odst. 3 a 4 nařízení č. 1/2003 vyplývá, že pokud se podnik podílel na protiprávním jednání, tedy v konečném důsledku pokud je tento podnik takto označen v napadeném rozhodnutí, působí vůči němu přerušení promlčecí lhůty vyplývající z oznámení úkonu učiněného v rámci vyšetřování a stíhání alespoň jednomu (tomuto nebo jinému) podniku, který je rovněž označen jako podnik, který se podílel na protiprávním jednání.

Akty, které přerušují běh promlčecí lhůty, tedy vytváří účinky *erga omnes* vůči všem podnikům, které se zúčastnily dotčeného protiprávního jednání (v tomto smyslu viz rozsudek Bolloré v. Komise, bod 81 výše, EU:T:2012:325, body 201, 205 a 211).

86 V projednávané věci je třeba konstatovat, že v napadeném rozsudku je určeno, že se žalobkyně podílela na protiprávním jednání. Proto za předpokladu, že by v projednávané věci byl zjištěn akt, který přerušuje běh promlčecí lhůty, byl by vůči žalobkyni namítatelný.

87 Mimoto je třeba se tázat na otázku, zda, jak tvrdí Komise, její rozhodnutí ze dne 30. září 2003, kterým společnosti EKA podle bodu 15 oznámení o spolupráci z roku 2002 podmíněně prominula pokutu, musí být označeno za akt, který přerušuje běh promlčecí lhůty, ve smyslu čl. 25 odst. 3 nařízení č. 1/2003.

88 V tomto ohledu je třeba připomenout, zaprvé že podle judikatury výčet obsažený v čl. 25 odst. 3 nařízení č. 1/2003 a uvedený příslovcem „zejména“ není nijak taxativní a že toto ustanovení nepodřazuje přerušení promlčecí lhůty oznámenému aktu nebo písemnému zmocnění k provedení šetření (viz obdobně rozsudek ze dne 15. října 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Recueil, EU:C:2002:582, body 141 a 162), a zadruhé přerušení promlčecí lhůty, jelikož je výjimkou ze zásady pětileté promlčecí lhůty, musí být jako takové vykládáno restriktivně (rozsudek ze dne 19. března 2003, CMA CGM a další v. Komise, T-213/00, Sb. rozh., EU:T:2003:76, bod 484).

89 Kromě toho z ustanovení čl. 25 odst. 3 první věty nařízení č. 1/2003 vyplývá, že pro přerušení promlčecí lhůty ve smyslu uvedeného nařízení musí být akt Komise učiněn zejména „za účelem šetření nebo postupu souvisejícího s protiprávním jednáním“.

90 Pokud jde o politiku shovívavosti zavedenou Komisí, Soudní dvůr rozhodl, že programy shovívavosti představují užitečné nástroje v účinném boji směřujícím k zjištění a ukončení porušování pravidel hospodářské soutěže, a slouží tak cíli spočívajícímu v účinném uplatňování článků 101 SFEU a 102 SFEU (rozsudek ze dne 14. června 2011, Pfleiderer, C-360/09, Sb. rozh., EU:C:2011:389, bod 25).

91 Stejně tak podle Tribunálu „[c]ílem programu shovívavosti je tedy vyšetřit praktiky, které představují nejzávažnější porušování článku [101 SFEU], potlačovat je a odrazovat od jejich páchání“ (rozsudek ze dne 9. září 2011, Deltafina v. Komise, T-12/06, Sb. rozh., EU:T:2011:441, bod 107).

92 Tribunál také rozhodl, že poskytnutí podmíněné ochrany před pokutami znamená udělení zvláštního procesního postavení v průběhu správního řízení ve prospěch podniku splňujícího podmínky stanovené v bodě 8 oznámení o spolupráci z roku 2002, čímž se zakládají určité právní účinky (rozsudek Deltafina v. Komise, bod 91 výše, EU:T:2011:441, bod 114).

93 Jak vyplývá z bodů 103 až 118 rozsudku Deltafina v. Komise, bod 91 výše (EU:T:2011:441), které se týkají programu shovívavosti zavedeného Komisí, přiznání podmíněného prominutí pokuty žadateli přispívá k plné účinnosti uvedeného programu, jenž má za cíl poskytnout příznivé zacházení podnikům, které s Komisí spolupracují při vyšetřování tajných kartelových dohod týkajících se praktik, které představují nejzávažnější porušování článku 101 SFEU (rozsudek Deltafina v. Komise, bod 91 výše, EU:T:2011:441, body 103 a 105). Těmto podnikům tak za jejich aktivní a dobrovolnou spolupráci při vyšetřování, jež Komisi usnadňuje její úkol spočívající ve zjišťování a potlačování protiprávních jednání porušujících pravidla hospodářské soutěže, může být poskytnuto příznivé zacházení stran pokut, které by jim byly jinak uloženy, a to za předpokladu, že budou splňovat podmínky stanovené v oznámení o spolupráci z roku 2002 (rozsudek Deltafina v. Komise, bod 91 výše, EU:T:2011:441, bod 108).

94 Kromě toho je třeba připomenout, že odstavec 8 oznámení o spolupráci z roku 2002 stanoví toto:

„Komise poskytne podniku ochranu před jakoukoli pokutou, které by byl jinak vystaven, jestliže:

a) podnik je první, kdo předložil důkaz, který podle názoru Komise může Komisi umožnit, aby přijala rozhodnutí o provedení šetření ve smyslu čl. 14 odst. 3 nařízení č. 17 v souvislosti s údajným kartelem ovlivňujícím Společenství; nebo

b) podnik je první, kdo předloží důkaz, který podle názoru Komise může Komisi umožnit, aby zjistila protiprávní jednání podle článku [101 SFEU] v souvislosti s údajným kartelem ovlivňujícím Společenství.“

95 Podle odst. 11 písm. a) až c) oznámení o spolupráci z roku 2002:

„Kromě podmínek uvedených v bodě 8 písm. a) a v odstavci 9 nebo v bodě 8 písm. b) a v odstavci 10 musejí být v každém případě splněny tyto kumulativní podmínky, aby vznikl nárok na ochranu před pokutou:

a) podnik plně, stále a pohotově spolupracuje v průběhu celého správního postupu a poskytuje Komisi veškeré důkazy, které jsou v jeho vlastnictví nebo které má k dispozici a které se vztahují k údajnému protiprávnímu jednání. Zejména je Společenství stále k dispozici a rychle reaguje na jakékoli požadavky, které mohou přispět ke zjištění dotyčných skutečností;

b) podnik ukončí svou účast v předpokládaném protiprávním jednání nejpozději v době, v níž předloží důkaz podle bodu 8 písm. a) nebo bodu 8 písm. b);

c) podnik neučinil kroky, kterými nutil ostatní podniky k účasti na protiprávním jednání.“

96 Vzhledem k ustanovením uvedeným v bodech 90 až 95 výše je třeba nejprve uvést, že program shovívavosti přímo přispívá k plné účinnosti politiky stíhání jednání porušující pravidla hospodářské soutěže Evropské unie, za niž je Komise odpovědná. Dále rozhodnutí poskytnout podmíněnou ochranu před pokutami žadateli o shovívavost ukazuje, že jeho žádost splňuje předpoklady, aby mohl mít na konci správního řízení za určitých podmínek prospěch z definitivní ochrany před pokutami. Konečně toto procesní postavení, přiznané žadateli o shovívavost rozhodnutím poskytnout podmíněnou ochranu před pokutami, dotyčné osobě ukládá, aby s cílem možného dovolání se definitivní ochrany před pokutami pokračovala, až do přijetí konečného rozhodnutí Komisí, v jednání splňujícím podmínky stanovené v odst. 11 písm. a) až c) oznámení o spolupráci z roku 2002. Toto jednání žadatele o shovívavost se zejména vyznačuje povinností na jedné straně plně, stále a pohotově spolupracovat v průběhu celého správního postupu a na straně druhé poskytovat Komisi veškeré důkazy, které jsou v jeho držení nebo které má k dispozici a vztahují se k údajnému protiprávnímu jednání.

97 V důsledku toho má rozhodnutí poskytnout podmíněnou ochranu před pokutami žadateli o shovívavost v rozsahu, v němž posledně uvedenému poskytuje takové procesní postavení, zásadní význam pro to, aby Komise mohla vyšetřovat a stíhat předpokládané protiprávní jednání. Tedy je třeba mít za to, že se tento procesní akt přijatý Komisí týká šetření nebo postupu souvisejícího s protiprávním jednáním ve smyslu čl. 25 odst. 3 první věty nařízení č. 1/2003, a může tak být označen za akt, který přerušuje běh promlčecí lhůty. Jak je připomenuto v bodě 85 výše takový přerušující akt vytváří účinky *erga omnes* vůči všem podnikům, které se zúčastnily dotčeného protiprávního jednání.

98 Vzhledem k závěru vycházejícímu z bodu 97 výše je třeba konstatovat, že v projednávané věci promlčecí lhůta, která začala žalobkyni běžet od 31. prosince 1998, byla přerušena čtyři roky a devět měsíců později rozhodnutím Komise ze dne 30. září 2003 poskytnout společnosti EKA podmíněnou

ochranu před pokutami. Promlčecí lhůta z toho důvodu začala od tohoto rozhodnutí znovu běžet od nuly a o jedenáct měsíců a deset dnů později byla znovu přerušena žádostí Komise o informace ze dne 10. září 2004 zaslané zejména společnosti Aragonesas. Promlčecí lhůta tedy začala znovu běžet od nuly až do přijetí rozhodnutí z roku 2008 dne 11. června 2008, čili tři roky a devět měsíců později. Proto, vzhledem k závěru vycházejícímu z bodu 77 výše, podle kterého je třeba zohlednit den, ke kterému Komise přijala rozhodnutí o uložení pokuty žalobkyni, tedy datum rozhodnutí z roku 2008, čili 11. června 2008, toto posledně uvedené rozhodnutí, tak, jak si částečně zachovalo své účinky, pokud jde o částku pokuty, v projednávané věci 4 231 000 eur, prostřednictvím napadeného rozhodnutí, bylo přijato v pětileté promlčecí lhůtě stanovené v čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003.

99 Na jedné straně tento závěr nemůže být zpochybněn argumentem předloženým žalobkyní, podle kterého Komise v bodě 492 odůvodnění rozhodnutí z roku 2008 označila první žádost o informace ze dne 10. září 2004 za akt, který přerušil promlčecí lhůtu v projednávané věci. Skutečnost, že Komise tento akt uvedla v rozhodnutí z roku 2008, totiž nemůže bránit nyní v uplatnění dřívějšího aktu, jakým je rozhodnutí ze dne 30. září 2003, které rovněž považuje za akt, který rovněž mohl přerušit běh uvedené promlčecí lhůty. Ze znění uvedeného bodu odůvodnění totiž výslovně vyplývá, že promlčecí lhůta byla podle Komise přerušena „nejpozději“ dne 10. září 2004. Komise tak nijak nevyloučila, že jiné akty předcházející žádosti o informace ze dne 10. září 2004, jakými je rozhodnutí Komise ze dne 30. září 2003 poskytnout společnosti EKA podmíněnou ochranu před pokutami, rovněž mohla přerušit běh promlčecí lhůty.

100 Na druhé straně žalobkyně chybně uplatňuje rozhodovací praxi, která podle ní doposud převažovala v rozhodnutích Komise, aby tvrdila, že Komise měla povinnost považovat za akt, který přerušuje běh promlčecí lhůty, první žádost o informace, kterou zaslala dne 10. září 2004 jedné z osob, které bylo určeno rozhodnutí z roku 2008. Jak totiž vyplývá ze všech důvodů uvedených v bodech 84 až 97 výše, je označení aktu Komise za akt, který přerušuje běh promlčecí lhůty, založeno na uplatnění normativních ustanovení vycházejících v projednávané věci zejména z článku 25 nařízení č. 1/2003, jak jsou s konečnou platností vyložena unijním soudem. Dřívější praxe Komise, jíž se dovolává žalobkyně, tak nemůže pod přezkumem ze strany unijního soudu bránit určení jiných typů aktů, které přerušují promlčecí lhůtu, nežli první žádost o informace.

101 Zatřetí, pokud jde o žalobní důvod vznesený žalobkyní v replice, vycházející z porušení čl. 25 odst. 5 nařízení č. 1/2003, je třeba připomenout, že podle článku 76 jednacího řádu Tribunálu musí žaloba zejména obsahovat stručný popis žalobních důvodů. Kromě toho podle ustálené judikatury musí být nezávisle na jakékoliv terminologické otázce tento popis dostatečně jasný a přesný, aby žalovanému umožnil připravit svou obranu a Tribunálu umožnil rozhodnout o žalobě případně i bez dalších informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti totiž pro to, aby byla žaloba přípustná, je třeba, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby (viz rozsudek ze dne 27. září 2006, Roquette Frères v. Komise, T-322/01, Sb. rozh., EU:T:2006:267, bod 208 a citovaná judikatura). Podle ustálené judikatury rovněž platí, že každý žalobní důvod, který není dostatečně popsán v návrhu na zahájení řízení, musí být považován za nepřípustný. Obdobné požadavky platí ohledně výtek uváděných na podporu žalobního důvodu. Pokud jde o splnění nepominutelných podmínek řízení, tato nepřípustnost může být Tribunálem v případě potřeby zkoumána i bez návrhu (viz rozsudek Tribunálu ze dne 14. prosince 2005, Honeywell v. Komise, T-209/01, Sb. rozh., EU:T:2005:455, body 54 a 55 a citovaná judikatura).

102 V projednávané věci je třeba konstatovat, že žalobkyně v žalobě nijak, ani v podstatě, netvrdila porušení čl. 25 odst. 5 nařízení č. 1/2003 v rozsahu, v němž stanoví maximální desetiletou promlčecí lhůtu, kterou má Komise pro uložení pokuty. Proto, jak tvrdí Komise, je třeba odmítnout žalobní důvod vznesený ve fázi repliky vycházející z porušení čl. 25 odst. 5 nařízení č. 1/2003 jako nepřípustný.

103 Pro úplnost je třeba konstatovat, že uvedený důvod je každopádně zjevně neopodstatněný. Desetiletá promlčecí lhůta, stanovená v čl. 25 odst. 5 nařízení č. 1/2003 totiž začala běžet od 31. prosince 1998 a musela uplynout nejpozději dne 31. prosince 2008, za předpokladu, že by nebyla přerušena v souladu s ustanoveními čl. 25 odst. 6 téhož nařízení. Avšak je nutno konstatovat, aniž je třeba počítat délku takového případného přerušení, že rozhodnutí z roku 2008 tak, jak si prostřednictvím napadeného rozhodnutí částečně zachovalo své účinky, pokud jde o částku pokuty, v projednávané věci 4 231 000 eur, jak vyplývá z bodu 77 výše, bylo přijato dne 11. června 2008, tedy více než šest měsíců před datem 31. prosince 2008.

104 Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám je třeba první výhradu prvního žalobního důvodu zamítnout jako neopodstatněnou.

105 Vzhledem k úvahám uvedeným v bodě 71 výše, které se týkají spojení mezi první výhradou prvního žalobního důvodu na jedné straně a druhou výhradou prvního žalobního důvodu a druhým žalobním důvodem na druhé straně, jelikož první výhrada prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta jako neopodstatněná, je třeba zamítnout žalobu v plném rozsahu, aniž je nutné rozhodnout o druhé výhradě prvního žalobního důvodu nebo o druhém žalobním důvodu.

K nákladům řízení

106 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 6. října 2015.

Podpisy.